

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 1.Pf.20.131/2023/4.

A felperes: felperes, felperes címe

Az alperes: alperes, alperes címe

A per tárgya: sérelemdíj megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Fővárosi Törvényszék

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.P.21.588/2022/10.

í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatja és kötelezi az alperest az elsőfokú ítéletben meghatározott marasztalási összeg 2018. október 11-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatának megfizetésére azzal, hogy a késedelmi kamatkövetelés 2022. november 10-től legfeljebb évi 25 % mértékben érvényesíthető.

A felek az elsőfokú ítéletben meghatározott eljárási illeték megfizetésére a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül kötelesek.

Egyebekben a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

A felek a másodfokú eljárásban felmerült költségeiket maguk viselik.

A Fővárosi Ítéltábla a felperest 24.000 (huszonnégyezer) forint, az alperest 9.000 (kilencezer) forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezi, amely összegeket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételi számlájára e határozat meghozatalának napjától számított 60 napon belül kell megfizetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A Veszprémi Járásbíróság 2.B.1499/2019/43. számú ítéletével, amelyet a Veszprémi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 3.Bf.731/2021/6/1. számú határozatával hagyott helyben, az alperest bűnösnek mondta ki folytatólagosan elkövetett rágalalmazás vétségében és őt pénzbüntetésre ítélte. A felperes, mint a büntetőeljárásban résztvevő magánfél polgári igényét egyéb törvényes útra utasította.

[2] Az ítélet indokolása szerint a felperes, mint a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Kollégiumában ítélkező bíró által 2018. szeptember 21-én a 30.G.40.818/2018. számú ügyben tartott tárgyalást követően az alperes az alábbi Facebook-bejegyzéseket tette közzé:

[3] „felperes bíró meg közölte [...] elutasította a keresetet, de úgy, hogy nem ismeri az EUB ítélet tartalmát, de az nem érinti az én jogvitámat” (első kijelentés).

[4] „Van egy furcsa bíró a Fővárosi Törvényszéken. Nem is olyan régen még titkár volt és az a vád érte, hogy utasításra tagadta meg az idézések kibocsátását devizás ügyekben, tömegével” (második kijelentés).

[5] „Az indokolását úgy kezdte a bíró, hogy ő nem ismeri a C-51/17-es ítéletet, de biztos abban, hogy annak semmi köze a jogvitához” (harmadik kijelentés).

[6] A büntető bíróság megállapította, hogy az alperes a közösségi oldalon tett kijelentéseivel megvalósította a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 226. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerint minősülő folytatólagosan, nagy nyilvánosság előtt elkövetett rágalalmazás vétségét. A cselekmények azonos sértett sérelmére, egységes akarat elhatározással, rövid időközön belül valósultak meg, így törvényi egységet képeznek. Figyelemmel arra, hogy az alperes Facebook oldala bárki által hozzáférhető, a nagy nyilvánosság előtt történő elkövetés, mint minősítő körülmény is fennállt.

[7] A büntető bíróság ítéletének indokolása szerint a vád tárgyává tett Facebook-bejegyzések alapján a felperes személye azonosítható volt. A kijelentések a felperest bírói mivoltában sértik, szakmai tevékenységét, az ügyekhez való hozzáállását etikai alapon is kifogásolják. A közlések a sértett becsületének csorbítására objektíve alkalmasak voltak. Az alperes bejegyzései nem szakmai álláspontot tükröznek, hanem a becsület csorbítására alkalmas tényállításokat tartalmaznak.

[8] A felperes keresetében az alperes kötelezését kérte 845.262 forint és annak 2018. október 11-től a kifizetésig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére. Kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (1)-(2) bekezdésére, a 2:43. § d) pontjára, a 2:45. § (2) bekezdésére, a 2:52. § (1)-(3) bekezdésére, a 2:53. §-ára, a 6:48. § (1) bekezdésére, a 6:519. §-ára, valamint a 6:532. §-ára alapította. Igényét a bűncselekménnyel okozott kár, illetve sérelemdíj megtérítése iránt indított gyorsított perről szóló 2020. évi LXX. törvény (a továbbiakban: Gyptv.) 1. §-a és 2. § (1) bekezdése alapján terjesztette elő, figyelemmel a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 264. § (1) bekezdésére is.

[9] Az ügyben releváns tényként adta elő, hogy a büntető bíróság ítéletében az alperes büntetőjogi felelősségét és a felperes jóhírnévhez való jogának megsértését is megállapította. A jogsértés polgári jogi jogkövetkezményeinek levonása során súlyozottan kell értékelni, hogy az alperes kijelentéseit írásban, maradandó formában tette meg, a jogsértést többször követte el nagy számú olvasó előtt és a felperest a bírói hivatását gyakorló mivoltában igyekezett lejáratni. A per eredményét befolyásoló körülmények között kérte értékelni azt is, hogy a felperesnek a jogszabályi előírások miatt nincs lehetősége a helyesbítésre. A kijelentések azért sérelmesek számára, mert azok hivatásbeli kötelezettségeivel visszaélő, inkompetens, nemtörődő, alkalmatlan személyként mutatják be őt. A sérelemdíj igénye összegét a 2018. szeptember-október hónapban folyósított járandóságainak összegéhez igazította.

[10] Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására irányult. A Ptk. 2:54. § (5) bekezdésére hivatkozva azzal védekezett, hogy a korábbi perben a jogi képviselőt nem ő, hanem az általa vezetett ügyvédi iroda látta el. A Kúria joggyakorlatot alakító álláspontját elemezve kifejtette, hogy jelen esetben a felperest nem érte olyan nemvagyoni sérelem, amely sérelemdíj megítélésére adhatna alapot, az ítélkezési gyakorlat pedig nem támogatja a jelképes nemvagyoni kártérítés megítélését. A büntető bíróság a Facebook-bejegyzés tényét már szankcionálta, az alperes büntetőjogi felelősségét megállapította. E határozat kellő visszatartó erővel bír, a sérelemdíj fizetési

kötelezettség tehát nem áll fenn. A sérelemdíj kiszabása ugyanazon magatartás kétszeres szankcionálását jelentené.

[11] A Ptk. 6:519. §-a alapján hivatkozott felrőhatóságának hiányára; a felperes nem alkalmazta az uniós jogot, ezért kellett közösségi oldalán a közvéleményhez fordulnia. Ismertette az arra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot, hogy a perrel érintett eljárásban miért volt szükséges az uniós jog ismerete. Mivel a felperes ítélkezési tevékenysége során kivonja magát az uniós jog hatálya alól, jogalkalmazása önkényes, így a személyében őt érő sérelem bekövetkezése kizárt.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 300.000 forint sérelemdíjat, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Megállapította, hogy a peres felek költségeiket maguk viselik, illetve – az állam felhívására – személyenként 26.000 forint eljárási illeték utólagos megfizetésére kötelesek az ítélet jogerőre emelkedését követő 60 napon belül.

[13] Az eljárást a Pp. 265. § (1) bekezdése és 279. § (1) bekezdése alapján folytatta le. Nem vitatott tényként értékelte a felperes által kifogásolt Facebook-bejegyzések megjelenésének helyét, idejét, a közlemények tartalmát, illetve az alperes bűnösségét megállapító jogerős ítélet tényét és tartalmát, figyelemmel a Pp. 266. § (1) bekezdésére. Megítélése szerint nem volt annak jelentősége, hogy mely ügyvédi iroda Facebook felületén tette közzé az alperes bejegyzéseit. A jogvita elbírálása során azt kellett figyelembe venni, hogy a személyiségi jogot sértő magatartást az alperes valósította meg és az a felperes személyét érintette.

[14] Az elsőfokú bíróság abból indult ki, hogy a perben érvényesített jog ténybeli alapjaként a büntető bíróság jogerősen megállapította a bűncselekmény elkövetését. A polgári jogi igény megítélésére nem került sor, ezért a Gyptv. 1. §-a alapján alkalmazta a Pp. rendelkezéseit. A Pp. 264. § (1) bekezdése és az ítélkezési gyakorlat (BDT2010. 2049., BDT2015. 3378.) ismertetésével hangsúlyozta, hogy a büntető ügyben eljáró bíróság jogerős ítélete a bűncselekmény elkövetése és az annak alapjául szolgáló tények körében kötötte a polgári bíróságot, ebből következően az nem tehetett olyan megállapítást, amely az elítélt terhére rótt bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek ellentmondana. Figyelemmel volt arra, hogy a büntetőjogi felelősséget közvetlenül megalapozó, illetve a polgári jogi ügy megítélése szempontjából jelentős egyéb történeti tények között különbség tehető. A jelen esetben azonban a büntető bíróság által megállapított tényállás valamennyi eleme jelentőséggel bírt és értékelést nyerhetett a polgári jogi megítélés során.

[15] Alkalmazott jogszabályként a Ptk. 2:43. § d) pontját, a 2:45. § (2) bekezdését és a 2:52. § (1), (2) bekezdését ismertette. Érvelése szerint a sérelmezett közlések lényegi tartalmi elemei nem csak az alperes bűnösségének kérdésében voltak irányadók, hanem a személyiségi jogot sértő magatartás ténybeli alapjait is kijelölték.

[16] Megállapította, hogy a közlések büntetőjogi értelemben a becsület csorbítására alkalmas tényelőadasként minősültek, polgári jogi szempontból pedig a jóhírnév sérelmét valósították meg. A keresetlevélben levezetett és a tényállás részeként feltüntetett további kijelentéseket a szöveggörnyezet megértése és értékelése érdekében vonta mérlegelési körébe. Az elsőfokú bíróság következtetése szerint a kifogásolt közléseket az alperes egyértelműen a felperes terhére tette, és nem a felperes munkáltatóját illetően fogalmazta meg állításait. Ezért a felperes aktív perbeli legitimációját bizonyítottanak tekintette.

[17] A személyiségi jogsérelem tárgyát és jellegét illetően alapvető jelentőséget tulajdonított a büntető bíróság ítéletének. Indokolása szerint a bírói hivatását gyakorló felperes alappal sérelmezhetette az alperes Facebook-bejegyzéseinek közzétételét, mert azok nagyobb nyilvánosság számára is hozzáférhetőek voltak. A közlések a felperes személyét

hivatása gyakorlásával összefüggésben indokolatlanul, valótlan tényállításokra alapozva, a szakmai kritika kereteit meghaladóan sérthették. Bár az alperes védekezése általánosságban helyesen a tekintetben, hogy a személyiségi jogi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése (BH2016. 241.), a perbeli közlések lényegi mondanivalója szerint a felperes hivatását nem megfelelően, nem kellő gondossággal, sőt a bírói hivatásra vonatkozó etikai és más szabályok megszegésével végzi. A felperes sérelme ekként nem volt bagatellizálható, a bejegyzések egy olyan hivatás megfelelő gyakorlását illetően ébreszthettek kételyt, amely éppen a köz bizalma által nyeri el fő értelmét.

[18] Az elsőfokú bíróság a személyiségi jogsértés polgári jogi szankcionálása körében azt tartotta szem előtt, hogy az alperes magatartásának értékelése – büntetőjogi értelemben – más eljárásban már megtörtént. Elsősorban arra törekedett, hogy a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése szerinti körülmények értékelése tükrében a sérelemdíj nemvagyoni hátrányt reparáló funkciója kerüljön előtérbe és a Ptk. 2:53. §-a szerinti arányosság követelménye megvalósuljon.

[19] Jelentőseget tulajdonított annak, hogy a felperest ismétlő módon, szándékosan és hivatásában sérthette az alperes magatartása, ennek közege pedig a közelebbről meg nem határozható nyilvánosság volt. A reparáció mértékének kialakításakor kifejezésre kívánta juttatni azt is, hogy a felperes hivatását illető kijelentésekkel kapcsolatos toleranciaküszöb az általánosnál szükségképpen magasabb.

[20] Mindezek alapján a sérelemdíj mértékét 300.000 forintban határozta meg, a kamatok megítélését pedig nem látta szükségszerűnek. A sérelemdíj összegének kialakításakor a felperes javadalmazásának mértékét nem tekintette viszonyítási alapnak, a nemvagyoni hátrányok meghatározásában a hasonló eseteket értékelő bírói gyakorlatot vette figyelembe. Álláspontja szerint a sérelemdíj becsülhető összegének olyan viszonyítási közegbe helyezése vagy olyan alapokon nyugvó értékelése, amelyek nincsenek közvetlen összefüggésben a kifejezetten megsértett személyiségi joggal, nem lehetséges. Mindezek alapján a keresetnek részben adott helyet, az alperes bizonyítási indítványainak teljesítését pedig szükségtelennek tartotta és mellőzte.

[21] A perköltség tárgyában a pernyertesség-pervesztesség egyező arányára figyelemmel a Pp. 83. § (2) bekezdése alapján határozott, tekintettel arra, hogy a felperes a jogi alapok tekintetében teljes egészében pernyertes lett. Megállapította, hogy az eljárás a Gyptv. 4. §-a alapján tárgyi költségfeljegyzési jog hatálya alá tartozik, ezért a le nem rótt eljárási illeték arányos megfizetésére a Pp. 102. § (1) bekezdése szerint kötelezte a feleket. Ítéletét a Gyptv. 11. § (5) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

[22] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen mindkét fél fellebbezett.

[23] A felperes jogorvoslati kérelmében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a sérelemdíj összegének 600.000 forintra felemelését kérte, továbbá az alperes kötelezését ezen összeg után 2018. október 11-től a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat megfizetésére.

[24] Hiányolta annak megállapítását, hogy az alperes a bűncselekménnyel érintett ügyben hozott ítéletet 2018. október 10-én vette át, majd aznap 18 óra 51 perckor a keresetlevélben ismertetett bejegyzéseket tette közzé a alperes Ügyvédi Irodán keresztül a Facebook közösségi oldalon. A büntető bíróság ítéletének része volt ezen második bejegyzés is, az alperes a vád tárgyává tett Facebook-bejegyzésekben a felperes sérelmére folytatólagosan követte el a rágalmazás vétségét.

[25] Helytelen ténymegállapításnak tartotta, hogy igényét a büntető bíróság a törvény egyéb útjára utasította. Az elsőfokú büntető ítélet rendelkező része értelmében a bíróság felperes magánfél polgári jogi igényét egyéb törvényes útra utasította. A büntetőeljárás során

a felperes nem terjesztett elő polgári jogi igényt. Az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a felperes 2022. szeptember 18-i beadványában foglalt nyilatkozatát sem, amelynek a jogi indokolás során figyelembe vett szempontoknál van jelentősége.

[26] A felperes fellebbezésében támadta a sérelemdíj összegszerűségének meghatározása során tett bírósági megállapításokat. Elfogadta, hogy az elsőfokú bíróság nem tekintette viszonyítási alapnak javadalmazását, kifogásolta azonban, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározása során nem vette figyelembe a tényállásban is mellőzött második bejegyzést. A törvényszék érdemi döntésének indokolásában egyetértőleg visszautalt a büntető bíróság ítéletében foglaltakra a jogsérelem tárgyát és jellegét illetően, feltehetően tehát mindkét teljes Facebook-bejegyzésről megállapította azok jogsértő voltát. A jogerősen bűncselekményként megállapított, illetve személyiségi jogot is sértő magatartás leírásának jelentős részét azonban az ítélet nem is tartalmazza.

[27] Érvelése szerint az sem állapítható meg az ítélet indoklásából, hogy a sérelemdíj mértékének meghatározása során az eljáró bíróság figyelembe vette-e a személyiségi jogsértés ismétlődő jellegét annak ellenére, hogy az alperes tevékenysége büntetőjogi szempontból folytatólagos elkövetésnek minősült. Nem tárható fel az érdemi döntésből az sem, hogy a bíróság mely hivatkozott bírói gyakorlatot tekintette alapnak az összegszerűség meghatározásakor.

[28] A felperes nem értett egyet azzal a megállapítással sem, hogy a hivatását illető kijelentésekkel kapcsolatban őt az átlagosnál szükségképpen magasabb tűrési kötelezettség terheli. Az Alkotmánybíróság 36/1994. (VI. 24.) AB határozat Indokolás III.1. pontjának második bekezdését idézte a közszereplők magasabb tűrési küszöbére vonatkozóan. Érvelése szerint a közszereplők bírálhatóságával kapcsolatos magasabb tűrési küszöb követelményének nincs jelentősége bűncselekmény, illetve személyiségi jogsérelem esetén, ilyen értelmezés az Alkotmánybíróság döntéséből sem következik. Mindemellett a közszereplőnek minősülő személy tűrési kötelezettségéből nem szükségszerűen adódik saját reparációs igényének alacsony volta.

[29] 2022. szeptember 18-i válasziratában már hivatkozott a Kúria Pfv.IV.20.432/2019/5. számú ítéletében foglaltakra. A határozatban a Kúria a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásánál irányadó szempontokon túlmenően lényegesnek tartotta, hogy a sérelemdíj, mint a személyiségi jogsértés egyik lehetséges szankciójának a funkciója kettős, egyrészt a kompenzációs, emellett a magánjogi büntetés jelleg érvényesül benne. A döntés értelmében a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a jogintézmény büntető funkciójára, a sértettnek okozott hátrány nagyságától függetlenül, figyelemmel kell lenni. Kifogásolta, hogy ezt a nyilatkozatát az elsőfokú ítélet nem tartalmazza, és a törvényszék indokolása nem tér ki a sérelemdíj szankciós jellegére. Ez utóbbinak azért tulajdonított kiemelkedő jelentőséget, mert az alperes a Facebookon és a világhálón elérhető egyéb fórumokon is rendszeresen közzétesz további bejegyzéseket.

[30] A felperes érvelése szerint az elsőfokú ítélet nem tartalmazza maradéktalanul a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésében foglalt követelményeket, ami a kereset összegszerűségének megítélésére is kihatott. Az érdemi döntés a sérelemdíj szankciós jellegére vonatkozó indokolást és azokat az okokat sem tartalmazza, amelyek miatt jogkérdésben eltért a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett és a felperes válasziratában is idézett határozatától.

[31] Nem értett egyet a kamatok megítélésének szükségtelenségére vonatkozó ítéleti indokokkal sem. Az elsőfokú bíróság rendelkezése a Pp. 346. §-át sérti. Keresetének jogalapjaként jelölte meg a Ptk. 2:52. §-át, 2:53. §-át is. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése és 6:532. §-a alapján a személyiségi jogsértés elkövetésével, 2018. október 11. napjával esedékessé vált sérelemdíj igénye, kamatigénye pedig a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján keletkezett.

[32] Az illeték utólagos megfizetésére vonatkozó rendelkezést nem támadta, előadta azonban, hogy jogszabályváltozás folytán a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet (a továbbiakban: IM rendelet) 3. § (2) bekezdése értelmében az illeték viselésére kötelezett illeték megfizetésére irányuló felhívása a bíróság határozatában történik és nem további, az adóhatóság által kibocsátott felhívásban.

[33] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[34] Ismertette az elsőfokú ítélet azon indokait, melyek a büntetőjogi felelősséget megállapító büntető bírósági határozat alapulvételére vonatkoztak. Hangsúlyozta, hogy az elsőfokú ítéletben foglaltak szerint a becsületsértés vétsége miatt a büntető bíróság az alperest büntetőjogi szankció alá vonta, ezért kérdésként merült fel, hogy a felperest érte-e egyébként a jogsértés tényén túl nemvagyoni kár. Álláspontja szerint az is mérlegelendő, hogy mennyiben sérelmes egy bíró számára az, ha valaki felveti és alátámasztja, hogy az eljáró bíró eloldja magát a jog hatálya alól. Az Alkotmánybíróság 20/2017. (VII. 18.) AB határozatának indokolása [23] bekezdésére alapított értelmezésének eredményeként az alperes megállapította, hogy a felperes önkényes jogalkalmazása miatt saját jogsértésére jogot nem alapíthat.

[35] Részletesen elemezte, hogy a magyar bírói kar a deviza alapú fogyasztási szerződések esetében az uniós jog rendszerszintű tagadását valósítja meg, ennek az eljárásnak a dermesztő hatása mindenkit visszatart a jogos és megalapozott kritikától. Az Európai Unió Bíróságának gyakorlata szerint a bíróságok pártatlansága és függetlensége kapcsán az adott bírák személye nem maradhat homályban. Kitért ezzel összefüggésben a magyar bírói karnak az egyéni bírói felelősség elenyészését célzó magatartására.

[36] Ismét hivatkozott arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint (BH2016. 241.) a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj megítélése. A felperest ért sérelem jelentéktelen volta tekintetében aggályosnak értékelte a köz bizalmának fontosságára vonatkozó indokokat. Álláspontja szerint a felperes ítélkezési tevékenységét és a teljes civilisztikai gyakorlatot az Európai Unió Bírósága számos döntésében értékelte (C-80/21.-C-82/21. számú egyesített ügyek).

[37] Az alperes szerint a közbizalmat az Európai Unió Bíróságának kizárólagos hatáskörében megjelenő jogi kritika befolyásolja, nem pedig a magyar bírói kar „önvédelmi reflexe”. A bíróság, így a jelen ügyben eljáró elsőfokú bíróság is a kritikát szankcionálta. A magyar ítélkezési gyakorlat contra legem jellegét magyar bíróság nem ítélt meg. Az uniós bíróság több határozatában is kimondta az irányelv súlyos sérelmét a magyar bírósági gyakorlatról. Ilyen körülmények között a közbizalmat nem az alperes Facebook-bejegyzései befolyásolják, hanem a bíró saját felróható magatartása [EUB C-932/19., C-472/20. és C-705/21. számú döntései, az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2019/1937 irányelve (2019. október 23.) az uniós jog megsértését bejelentő személyek védelméről PE/78/2019/REV/1.]. Az uniós jog rendszerszintű tagadásának nyilvánosságra hozatala nem sértheti hivatásában a bírót, ezt a megállapítást az Alkotmánybíróság gyakorlata is megerősíti.

[38] Előadta, hogy a Fővárosi Törvényszék elnöke a felperes kezdeményezésére több fegyelmi eljárást indított vele szemben a perekben kifejtett ügyvédi tevékenysége alapján, ezzel megsértve az Egyesült Nemzetek Szervezete ügyvédek szerepéről szóló megállapodása 20. pontját. Kifejtette azt is, hogy a Fővárosi Törvényszék és a Fővárosi Ítéltábla sem minősül a Charta 47. cikke és az EUSZ 19. cikke alapján pártatlan és független bíróságnak.

[39] Sérelmezte, hogy az elsőfokú ítélet nem értékelte a jogkövetkezmények alkalmazása során azt a körülményt, hogy a felperesnek fűződhet-e jóhírnév védelmével

összefüggő joga ahhoz, hogy eloldja magát a jog hatálya alól. Az elsőfokú bíróság az alperes erre vonatkozó érveit nem bírálta el, ezért érdemi döntése megalapozatlan.

[40] Az alperes jogorvoslati kérelmében hiányolta az összecszerűsége vonatkozó ítéleti indokokat is. Álláspontja szerint az elsőfokú döntés az általa ismertett uniós jogot sérti, érdemben pedig nem tartalmazza a közbizalom elvesztéséhez fűződő jogi érdek indokait. A sérelem azáltal következik be, hogy a felperes által hozandó bírói ítéletekhez nem kapcsolódhat az ítélezés tekintélye, mert az alperes bejegyzése folytán az olvasókban kétely támad. Ezzel szemben az alperes úgy vélte, hogy a felperes devizás ügyekben hozott ítéletei uniós jogot sértőek, e rendszerszintű jogtagadás ismétlődő fenntartása kizárja a felperes jogérvényesítési lehetőségét.

[41] Az alperes – az ügyre vonatkozó relevancia közlése nélkül – kitért a Kúria elnökének megválasztásával kapcsolatos aggályokról megjelentetett nyilvános közleményre.

[42] A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő.

[43] Az alperes fellebbezési ellenkérelme – tartalma szerint – az elsőfokú ítélet helybenhagyását célozta a felperes jogorvoslati kérelmével érintett körben. Bemutatta a fogyasztóvédelem jelentőségének értékelésére vonatkozó uniós jogot, a nemzeti bíróságok eljárásával kapcsolatban megfogalmazott kötelezettségeket. Az Alaptörvény szabályozását felhívva a véleménynyilvánítás szabadságára hivatkozott a Facebook-bejegyzések értékelése tekintetében; jóhiszemű szakmai álláspontjának nyilvánosságra hozatala, a közhatalmat gyakorló bíró uniós jogot mellőző gyakorlatának szemléltetése közérdek. Az uniós jogot és az EUB döntéseit ismertette annak alátámasztásaként, hogy a fogyasztóknak elvonhatatlan joga az eljáró bíróság pártatlansága, függetlensége, szakmai kvalitása tekintetében felmerült kétségeik megfogalmazása.

[44] A felperes fellebbezése részben alapos, az alperes fellebbezése alaptalan.

[45] Az alperes által az eljárásban a Fővárosi Ítéltábla bírói ellen bejelentett kizárási kérelmet a Kúria elutasította.

[46] Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezéssel nem érintett rendelkezése, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében, a Pp. 370. § (1) bekezdésében írtaknak megfelelően, a fellebbezési kérelmek korlátai között bírálta felül, a Gyptv. 12. § (1) bekezdése értelmében tárgyaláson kívüli eljárásban.

[47] A felperes fellebbezésében kérte a lefolytatott bizonyítás eredményének mérlegelése alapján a megállapított tényállás módosítását. Az alperes jogorvoslati kérelme az elsőfokú bíróságtól eltérő jogi következtetések levonását célozta. A sérelemdíj összecszerűségének meghatározásával összefüggésben mindkét fél kérte az elsőfokú bíróság anyagi jogszabályok szerinti mérlegelési jogkörben hozott döntésének felülmérlegelését. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletének anyagi jogi szempontú felülbírálatát végezte el a Pp. 369. § (3) bekezdés *a), c), d)* pontja szerinti jogkörében eljárva.

[48] Az elsőfokú bíróság a tényállást az érdemi döntéshozatalhoz szükséges mértékben feltárta és helyesen állapította meg. A felperesnek az ítéleti tényállással kapcsolatban megfogalmazott kifogásai csupán annak pontosítását tették indokolttá. Az alperes a „2018. szeptember 21-én az alperes 30.G.40.818/2018. számú ügyében tartott tárgyalást követően” tette közzé 1., 2., 3. számmal jelölt Facebook-bejegyzéseit. Tény azonban, hogy az első kijelentés 2018. szeptember 21-én 21 óra 22 perckor, a második és harmadik kijelentés 2018. október 10-én 18 óra 51 perckor került fel a közösségi oldalra (a Veszprémi Járásbíróság 2.B.1499/2019/43. számú ítélete). A hivatkozott pontatlanságnak azonban a jogvita elbírálása szempontjából jelentősége nem volt, mert az elsőfokú bíróság – ítéletének indokolásából megállapíthatóan – tényként vette figyelembe a bűncselekmény

folytatólagos elkövetését és a sérelemdíj összegszerűségének meghatározása során értékelte az ismétlődő jogsértést.

[49] A felperesnek a polgári jogi igény érvényesíthetőségére vonatkozó fellebbezési érvelése nem volt értelmezhető. Az elsőfokú bíróság a büntetőeljárásban hozott ítélet rendelkező részének megfelelően szerepeltette ítéletének tényállásában „az egyéb törvényes útra utasítja” fordulatot. A 2022. szeptember 18-i beadvány részletes ismertetésének elmaradását kifogásoló érv pedig annak általános jellege miatt nem volt érdemben vizsgálható. A felperes nem határozta meg, hogy pontosan mely nyilatkozatának értékelésével kapcsolatban hivatkozik az ítéleti indokolás hiányára.

[50] Az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta a tényállás szabad megállapításának elve alóli kivételként abszolút kötöttséget jelentő Pp. 264. § (1) bekezdését. A büntetőügyben eljáró bíróság jogerős ítélete a bűncselekmény elkövetése és az annak alapjául szolgáló tények körében köti a polgári perben eljáró bíróságot, amely nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem követte el a terhére rótt cselekményt, és nem állapíthatja meg a büntető törvényi tényállás valamely szükségszerű elemének, illetve arra utaló ténynek a hiányát sem (a Kúria Pfv.21.975/2017/5. számú határozata).

[51] A büntető bíróság jogerős ítélete a Btk. 226. § (1) bekezdése és a (2) bekezdés b) pontja alapján mondta ki az alperes bűnösségét rágalalmazás vétségében, megállapítva, hogy az alperes jelen perrel érintett kijelentéseivel megvalósította a büntető anyagi jogszabály tényállási elemeit: a felperesről nagy nyilvánosság előtt a becsület csorbítására alkalmas tényt állított. A Btk. 229. § (1) bekezdése alapján vizsgálta az állított tények valóságát is. Jelen perben a felperes igényét a Ptk. 2:45. § (2) bekezdésére alapította, mert az alperes reá vonatkozó és őt sértő valótlan tényt állított, és ezzel megsértette jóhírnevét. A rágalalmazás és a jóhírnévsértés tényállási elemei tehát részbeni egyezőséget mutatnak. A büntető bíróság eljárásában vizsgálta az alperes cselekvőségét, a bejegyzések tényállítás jellegét, valótlanágát és személyiségi jogot sértő voltát, valamint azt, hogy a kijelentések a felperesre vonatkoznak-e. Következtetése szerint a bizonyítási eljárás adatai e tényállási elemek fennálltát alátámasztották.

[52] A Kúria irányadó gyakorlata szerint a polgári ügyben eljáró bíróság ténymegállapítási kötöttsége a bűnösség megállapításának alapjául szolgáló tényekre is kiterjed (a Kúria Pfv.III.20.126/2018/17. számú határozata). Ennek megfelelően a polgári perben eljáró bíróság nem csak azt nem állapíthatja meg, hogy az elítélt nem volt bűnös a bűncselekmény elkövetésében, hanem azt sem, hogy nem tanúsította azt a magatartást, amely miatt a bűnösségét megállapították (BH 2020.150.). Ez azt is jelenti, hogy amennyiben az elítélt bűnösségét olyan bűncselekményben állapították meg, amelynek tényállási eleme az elkövetési magatartás és a bekövetkezett eredmény közötti okozati összefüggés megléte, a polgári perben a jogellenes magatartás és a beállt eredmény közötti okozati összefüggés fennállása már nem vitatható (BH2020. 70.). Amennyiben a büntető bíróság valamely bűncselekmény minősített esete miatt állapította meg az elítélt büntetőjogi felelősségét, a polgári per bírósága a büntető törvényi tényálláshoz tartozó minősítő körülmény fenn nem állását nem állapíthatja meg (a Kúria Pfv.21.779/2018/5. számú határozata).

[53] Az alperes bűnösségét megalapozó tényállás megegyezett a személyiségvédelmi igény alapjául szolgáló tényállással. Ezért a másodfokú bíróság szerint abból a tényből, hogy az alperes bűnösségét rágalalmazás vétségében – a felperesre vonatkozó valótlan és sértő tények közlése miatt – jogerősen megállapították, egyenesen következett, hogy a jóhírnévsértésre alapított kereset sem volt elutasítható, ellenkező esetben figyelmen kívül maradt volna a büntető ítélet jogi kötőereje.

[54] Mindezek alapján jelen perben sem lehetett vitássá tenni a jóhírnévsértésnek a rágalalmazás törvényi tényállásához kapcsolódó elemeinek fennálltát. A sérelemdíj iránti igény

jogalapja (az alperes valótlan tényállításával megsértette a felperes személyiségi jogát) a büntető bíróság jogerős ítélete alapján fennáll. Ezért az alperes fellebbezésében magatartása sértő jellegének hiányára vonatkozó érvek alaptalanok.

[55] A büntető bíróság az alperes büntetőjogi felelősségének vizsgálata során elvégezte a szükséges alapjogi mérlegelést is. Amennyiben ugyanis az ügyben felmerül valamelyik alapjog érintettsége, a bíróságnak saját jogértelmezését a jog alkotmányos tartalmával összhangban kell kialakítania. Ezt a követelményt az Alkotmánybíróság a 3/2015. (II. 2.) AB határozatában fejtette ki: az Alkotmánybíróság „a bírói döntésben foglalt jogértelmezés Alaptörvénnyel való összhangját vizsgálja, azt, hogy a jogszabály alkalmazása során a bíróság az Alaptörvényben biztosított jogok alkotmányos tartalmát érvényre juttatta-e. Ha a bíróság az előtte fekvő, alapjogilag releváns ügy alapjogi érintettségére tekintet nélkül járt el, és az általa kialakított jogértelmezés nem áll összhangban e jog alkotmányos tartalmával, akkor a meghozott bírói döntés Alaptörvény-ellenes.” (Indokolás [18]).

[56] Az alkotmányossági szempontok mérlegelésekor – a 7/2014. (III. 7.) AB határozat indokait ismertetve – értékelte azt is, hogy a bírák sérülékenyebbek a személyüket ért bírálatok során. Mindezek alapján hozta meg döntését a felperes jóhírnévhez, becsülethez, emberi méltósághoz fűződő alapjogának az alperes véleménynyilvánításhoz fűződő alapjogával való ütközése tárgyában, és határozott a büntetőjogi felelősség fennálltáról. Ezért a Pp. 264. § (1) bekezdésében szabályozott korlát miatt a másodfokú bíróság a felperesnek a közszereplők bírálhatóságával kapcsolatos magasabb tűrési küszöb alkalmazhatóságát vitató fellebbezési állítást érdemben nem vizsgálta.

[57] A továbbiakban mindkét fél a sérelemdíj összegszerűségét megállapító ítéleti rendelkezést és ezzel összefüggésben az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét kifogásolta.

[58] A nem vagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata a bizonyítási terhet megfordító vélelmet állít fel a nem vagyoni sérelem bekövetkezése mellett. Ez a vélelem azonban megdönthető, a jogsértő bizonyíthatja, hogy a jogsértéssel okozati összefüggésben a sértettet egyáltalán nem érte, vagy nem érte olyan súlyú nem vagyoni sérelem – ideértve az ún. bagatell sérelmeket is – amely sérelemdíj megítélését indokolná, sőt a bíróság köztudomású tények értékelésével is juthat arra a következtetésre, hogy az adott személyiségi jogsértés alkalmatlan arra, hogy nem vagyoni hátrányt okozzon.

[59] A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében, a sérelemdíj fizetésére kötelezés feltételeire alkalmazandó szerződésen kívül okozott kárért való felelősség szabálya alapján, mentesül a felelősség alól a jogsértő, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható” (a Kúria Pfv.22.202/2016/6. számú határozata), továbbá „a személyhez fűződő jog megsértésének megállapítása esetén a felperes nem köteles a hátrányát bizonyítani. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének utaló szabálya folytán alkalmazandó szerződésen kívül okozott kárért való felelősség szabályai szerint ugyanakkor az alperes kimentheti magát a felelősség alól, ha a vétlenségét bizonyítja” (a Kúria Pfv.III.21.174/2019/4. számú határozata).

[60] Jelen esetben az alperes a felelősség alól mentesülés körében – mind az elsőfokú eljárásban, mind pedig fellebbezésében – a devizahiteles perek gyakorlatára, az uniós jog és az uniós bíróság ítéleteinek tartalmára hivatkozott. Az alperesnek a nemzeti bíróságok devizahiteles perekben való eljárásával kapcsolatos vélekedése, az uniós jog alkalmazására vonatkozó jogi álláspontja nem értékelhető a perrel érintett Facebook-bejegyzések közzétételét érintő magatartásának felróhatóságával kapcsolatban. A felperes sérelemdíj iránti igényét három kijelentésre alapítottnan terjesztette elő, a büntetőbíróság jogerős ítélete pedig megállapította, hogy ezek a közlések valótlan és sértő tényállítások. Ezért az alperesnek a

sérelemdíj fizetési kötelezettség alóli mentesülése érdekében azt kellett volna bizonyítania, hogy e három bejegyzés megtétele során úgy járt el, ahogyan az az adott helyzetben általában elvárható. Ezekkel a közlésekkel összefüggésben azonban a felróhatósági elem hiányára vonatkozóan az alperes konkrét tényállítást nem tett, bizonyítást nem ajánlott fel.

[61] A felperes konkrét ítélkezési gyakorlatában általa felfedezni vélt szakmaiatlanságok, az uniós jog vélelmezett mellőzése nem teszik elfogadhatóvá a felperes jóhírnevét sértő valótlan tartalmú állítások nyilvánossággal való közlését. Nem egyeztethető össze a jogok rendeltetésszerű gyakorlására vonatkozó általános jogszabályi kötelezettséggel, ha valaki az igazságszolgáltatás működésében felfedezni vélt rendellenességeket, az általa helyesnek ítélt gyakorlattól eltérő jogalkalmazást az ügyében eljáró bíróra közvetlenül tett, személyiségi jogot sértő valótlan tények állításával kívánja kritikával illetni, és arra a nyilvánosság figyelmét felhívni.

[62] Helyesen vette figyelembe az elsőfokú bíróság, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a felperes a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítására nem köteles. Az ítélkezési gyakorlat szerint a Ptk. 2:52. § (1) bekezdés második fordulatának helyes értelmezése szerint a sérelmet szenvedett fél „az őt ért nemvagyonni sérelemért” követelhet sérelemdíjat, azaz a nemvagyonni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének a „jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges” fordulata mentesíti a felperest a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól, de nemvagyonni sérelem hiányában nem teszi lehetővé sérelemdíj követelését. A felperes keresetlevelében megjelölt nemvagyonni sérelem, megítélésének közvélemény előtti hátrányos megváltozása immateriális hátránnyal, mint köztudomású tény, megállapítható volt [a Pp. 266. § (2) bekezdése]. Egyéb nemvagyonni sérelemről további tényállítást a felperes nem tett.

[63] A sérelemdíj mértékéről a bíróságnak a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján az eset összes körülményeit – különösen a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a felróhatóság mértékét, a jogsértésnek a sértettre és környezetére gyakorolt hatását – mérlegelve kell határoznia. A Kúria által a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény hatálya alatt a nem vagyoni sérelmekkel kapcsolatban kialakított gyakorlat szerint a nem vagyoni kártérítés összege nem határozható meg tiszta matematikai műveletek elvégzésével, részelemek összeadásával és kivonásával. A nem vagyoni kártérítés összegét a bíróságnak mindig az adott eset összes körülményének együttes értékelésével kell olyan összegben meghatároznia, amely az okozott és elszenvedett sérelem, hátrány kiegyensúlyozására alkalmas (a Kúria Pfv.III.20.735/2016/3. számú határozata). A Kúria az ítélkezési gyakorlattal összefüggésben is kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározása során az összehasonlításra alkalmas más ügyekben hozott döntéseket is értékelni kell. Ez azonban semmiképpen sem jelenthet valamiféle mechanikus, számszerűsíthető összevetésen alapuló vizsgálatot (a Kúria Pfv.III.22.392/2016/6. számú határozata).

[64] Az elsőfokú bíróság ítéletének 5. oldalán vette számba a sérelemdíj összecszerűségét meghatározó szempontokat, amelyek közül az ítéltábla a kijelentések közbizalomra gyakorolt hatásának értékelésével nem értett egyet. Az igazságszolgáltatásba vetett bizalom esetleges hátrányos megváltozása, csorbulása ugyanis nem a felperes oldalán jelentkező nem vagyoni hátrány, ezért a sérelemdíj összecszerűségének megállapítása során sem értékelhető. Erre tekintettel nem volt jelentősége annak az alperes fellebbezésében megfogalmazott érvelésnek, hogy a bizalomvesztés nem bejegyzéseinek, hanem az uniós döntések által is megerősítetten az önkényes ítélkezési gyakorlatnak a következménye.

[65] Az érdemi döntés felülbírálata során nem volt releváns az alperes ellen kezdeményezett fegyelmi eljárásokra, a Kúria elnökének megválasztására és a már elbírált, alaptalan kizárási indítványokra vonatkozó fellebbezési hivatkozás sem.

[66] Nem értett egyet a másodfokú bíróság a bírák, mint közszereplők sérülékenysége vonatkozóan kialakított tűrési küszöb sérelemdíj összegének meghatározása során való értékelésével sem, ezt a körülményt ugyanis az alapjogi kollízió feloldásakor kell figyelembe venni.

[67] További értékelési szempontként vonta mérlegelése körébe az elsőfokú bíróság a felperest hivatásában ért sérelmet, a jogsértés súlyát, ismétlődő jellegét, a szándékos elkövetést, a nyilvánosság körét és az ítélkezési gyakorlat által kimunkált kompenzációs mértéket. A felperes fellebbezésében írtakkal ellentétben jelentőséget tulajdonított a sérelemdíj kettős funkciójának is. Az ítélet 5. oldalának második bekezdésében ugyanis megindokolta, hogy a büntető bíróság ítéletére tekintettel a poenalis funkció mellett elsősorban a jogintézmény reparációs jellegét helyezte előtérbe.

[68] Megállapítható ezért, hogy a felperes alaptalanul hivatkozott jogorvoslati kérelmében a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésének sérelmére. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét teljesítette, az érdemi döntés indokolásának nem kötelező eleme a marasztalási összeg meghatározása során értékelt konkrét jogesetek szám szerinti megjelölése. Mivel az elsőfokú bíróság a sérelemdíj kettős funkciójára is tekintettel határozta meg az összegszerűséget, a felperes által hivatkozott jogesetben megfogalmazott elvi tartalomtól való eltérés sem valósult meg, e körben indokolási kötelezettség nem állt fenn. Mindemellett a Pp. 346. § (4), (5) bekezdésének sérelme az érdemi döntés eljárásjogi szempontú felülbírálata során értékelendő, a felperes pedig fellebbezésében nem terjesztett elő ehhez illeszkedő, a Pp. 381. §-ának megfelelő jogorvoslati kérelmet.

[69] Mindezek alapján a másodfokú bíróság nem találta indokoltnak az elsőfokú bíróság által megállapított sérelemdíj összegének megváltoztatását. Egyik fél sem jelölt meg fellebbezésében olyan körülményt, amelyet az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyott volna az összeg meghatározásakor. Az elvégzett mérlegelés okszerű, kirívó hibát nem tartalmaz.

[70] A Kúria Pfv.22.583/2017/5. számú határozatában elvi éllel foglalt állást arról, hogy a sérelmet szenvedett fél nincs elzárva attól, hogy a köztudomás szerint is elfogadható hátrányt meghaladó egyéb olyan, a jogsértéssel összefüggésben bekövetkezett hátrányt igazoljon, amely a magasabb összegű sérelemdíj megállapítását alapozza meg. Ilyen hátrányt a felperes a perben nem jelölt meg, ezért csak az előadott, a sérelemdíj összegének meghatározása körében az általános élettapasztalat alapján is bekövetkező hátrányokat kellett értékelni. Az alperes sem adott elő olyan tényt, amely a jogsértés súlyának, magatartása felróhatóságának értékelésével a marasztalási összeg csökkentését eredményezte volna. Az ítéltábla szerint annak leszállítása a jogintézményt kiüresítené.

[71] Alappal támadta viszont a felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróságnak a késedelmi kamatigényt elutasító ítéleti rendelkezését. A keresetben megjelölt Ptk. 2:52. § (2) bekezdése alapján alkalmazandó Ptk. 6:532. §-a értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes. A felperes személyiségi jogának sérelme – tekintettel a folytatólagos elkövetésre – 2018. október 10-én bekövetkezett, sérelemdíj igénye e napon esedékessé vált. Ezért a másodfokú bíróság a megítélt sérelemdíj után járó késedelmi kamatok megfizetésére is kötelezte az alperest, figyelemmel a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére, az elsőfokú ítéletet e részében megváltoztatva [Pp. 383. § (2) bekezdése]. A késedelmi kamat mértékének meghatározása során alkalmazta a késedelmi kamatra vonatkozó egyes anyagi jogi rendelkezések veszélyhelyzetre tekintettel történő eltérő alkalmazásáról szóló 454/2022. (XI. 9.) Korm. rendelet rendelkezéseit is.

[72] A felperes fellebbezésében helyesen utalt az eljárási illeték megfizetésére vonatkozó jogszabályi rendelkezések módosulására, az ítéltábla az elsőfokú bíróság rendelkezéseit e tekintetben pontosította. Egyebekben a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése szerint helybenhagyta.

[73] A per fő tárgya tekintetében mindkét fél fellebbezése alaptalan volt, így – a fellebbezett érték nagyságára tekintettel – a pernyertesség-pervesztesség aránya a másodfokú eljárásban azonos. Ezért az ítéltábla a Pp. 364. § szerint irányadó 83. § (2) bekezdése értelmében úgy rendelkezett, hogy egyik fél sem köteles a másik fél javára szóló perköltség megtérítésére.

[74] A felperest, Gyptv. 4. §-a alapján fennálló tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán, előzetesen meg nem fizetett 24.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére kötelezte a másodfokú bíróság az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 46. § (1) bekezdésére tekintettel a Pp. 364. § szerint alkalmazandó 101. § (1) bekezdés, valamint a 102. § (1) bekezdés értelmében, 300.000 forint fellebbezett érték alapulvételével. Az alperes ugyancsak 24.000 forint fellebbezési illeték megfizetésére köteles; az előzetesen teljesített 15.000 forint összeg figyelembevételével az ítéltábla további 9.000 forint megfizetésére kötelezte őt a Pp. 101. § (1) bekezdése, 102. § (1) bekezdése és az Itv. 46. § (1) bekezdése alapján.

[75] A Fővárosi Ítéltábla a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet – 2023. január 1-jétől, a 26/2022. (XII. 6.) IM rendelettel módosított – 3. § (2) bekezdésének megfelelően döntött az illeték megfizetéséről.

[76] Az egyes adótörvények módosításáról szóló 2022. évi XLV. törvény 70. §-ával megállapított Itv. 78. §-ának (4) bekezdése alapján a fizetendő illeték a bírósági határozat jogerőre emelkedésétől – a jelen esetben az ítéltáblai határozat meghozatalának napjától – számított 60. napon esedékes.

[77] A másodfokú bíróság tájékoztatja a feleket, hogy az illeték megfizetése során az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát közleményként fel kell tüntetni. Amennyiben az illeték megfizetésére történő felhívásnak önként nem tesznek eleget a megjelölt határidőben, az illeték behajtására és megfizetésére az Itv. és az adóigazgatási eljárásokra irányadó jogszabályok rendelkezéseit kell alkalmazni.

Budapest, 2023. április 20.

dr. Kovács Helga s.k.
a tanács elnöke

dr. Stecbauer Anita s.k.
előadó bíró

Egriné dr. Salamon Emma s.k.
bíró